

Arrest

nr. 204 925 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 4 november 2017 een eerste keer door de politiediensten aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel

en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 28 november 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal gepaard gaande met een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

1.3. De op 28 november 2017 van verzoeker afgenomen vingerafdrukken worden op 4 januari 2018 een eerste maal vergeleken met de vingerafdrukken opgenomen in de Eurodac-databank. Dit onderzoek leert dat verzoeker in de loop van 2016 reeds asiel vroeg in Duitsland en Zwitserland.

1.4. Op 29 maart 2018 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Nadat verzoeker op 7 mei 2018 opnieuw wordt aangetroffen door de politiediensten op het Belgische grondgebied, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 8 mei 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [A.],

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 07.05.2018.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV BG.55.FO.001834/2018 van de politie zone van Zeebrugge SPN).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 04.11.2017, 28.11.2017 en 29.03.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 23 mei 2018 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing is gesteund op de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris richt op 29 mei 2018 een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening.

2. Over de rechtspleging

Per fax van 5 juni 2018 heeft verzoeker een pleitnota overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De neerlegging van een dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van verzoeker ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 1 juni 2011, nr. 213.632).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel kan, gelet op voormelde wetsbepaling, slechts in uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd voor zover het vaststaat dat de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel imminent is. Dit wordt wettelijk verondersteld het geval te zijn in geval van een vasthouding met het oog op de tenuitvoerlegging van deze maatregel. De wetgever verduidelijkte dit wettelijke vermoeden zo als volgt:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.” (eigen onderlijning) (zie voorbereidende werken bij de wet van 10 april 2014 waarbij artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd vervangen, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

In casu vecht verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2018 aan, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit bevel moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel ging noch gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens, oftewel een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn, noch met een beslissing tot vasthouding.

Verzoeker betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alsnog imminent is geworden op 23 mei 2018, datum waarop hij werd vastgehouden door verweerder op grond van de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de Dublin III-verordening. In de vasthoudingsmaatregel wordt verwezen naar een positieve Eurodac-hit voor Duitsland en Zweden. Dit laatste dient vermoedelijk Zwitserland te zijn.

Artikel 24, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt als volgt:

“Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

Artikel 28, tweede lid van de Dublin III-verordening voorziet het volgende:

“Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.”

Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker thans enkel wordt vastgehouden in het kader van een overdrachtsprocedure overeenkomstig de Dublin III-verordening en met het oog op een

eventuele overdracht binnen het kader van deze verordening aan een andere lidstaat. Hij wordt niet vastgehouden met het oog op een tenuitvoerlegging van het thans bestreden terugkeerbesluit. Dit gegeven wordt ter terechtzitting bevestigd door verweerder, net als het gegeven dat indien – in de situatie dat een overdracht in het kader van de Dublin III-verordening niet mogelijk blijkt te zijn – in tweede instantie alsnog zou worden beoogd om over te gaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, hiervoor in ieder geval een nieuwe vasthoudingsmaatregel noodzakelijk is. Dit met het oog op de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet en een beslissing tot terugleiding naar de grens. Er blijkt niet dat dit actueel aan de orde is.

Verweerder bevestigt in de nota ook, hierin ter zitting bijgetreden door verzoeker, dat “[v]anaf het moment waarop de Belgische autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, [...] de toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van de terugkeerprocedures [wordt] opgeschort en [...] alleen de Dublinregels van toepassing [zijn]”. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn stelling dat een repatriëring naar Eritrea op elk ogenblik kan tussenkomen. Verweerder geeft in de nota zelfs aan dat de thans bestreden beslissing, die – zo wordt herhaald – niet gepaard gaat met een beslissing tot terugleiding naar de grens, “geen titel [verleent] om verzoeker terug te sturen naar het land van herkomst, Eritrea”, waarmee hij lijkt te bevestigen dat, voor zover in de toekomst alsnog een gedwongen verwijdering naar het herkomstland wordt overwogen, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten minstens een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden genomen.

In de huidige stand van de procedure ligt geen enkele concrete genomen maatregel voor die wijst op een imminente tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten door het bestuur. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de ondernomen maatregelen om hem in het kader van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat over te dragen ook reeds wijzen op een imminente tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsbeslissing. Zoals verzoeker correct stelt, is de bestreden beslissing een terugkeerbesluit dat hem in principe de verplichting oplegt om het gehele Schengengrondgebied te verlaten, behoudens dat hij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven of hij actueel nog een asielaanvraag hangende heeft in een van de Schengenlidstaten. Thans wordt verzoeker echter enkel vastgehouden om hem over te dragen in het kader van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat, niet om hem te verwijderen naar een derde land. Er blijkt niet dat de vasthouding op grond van de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de Dublin III-verordening hiervoor reeds een indicatie inhoudt.

Waar verzoeker bovendien voorhoudt actueel te zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er ten overvloede op dat de wetgever in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet nergens op concrete en limitatieve wijze bepaalt welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’, maar wordt gesproken over “de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6”. Er blijkt niet dat verzoeker, die in België geen verzoek om internationale bescherming indiende, actueel wordt vastgehouden overeenkomstig een van deze artikelen. Verweerder steunde de beslissing tot vasthouding rechtstreeks op de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de Dublin III-verordening. Artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet betreft verder de vasthouding van een gezin met minderjarige kinderen. Er blijkt niet dat deze bepaling in casu speelt.

Verzoeker heeft tot en met donderdag 7 juni 2018 om tegen de thans bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een gewone vordering tot schorsing in te stellen. Van zodra hij in kennis wordt gesteld van een eventuele nieuwe vasthoudingsmaatregel met het oog op de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, en waardoor de tenuitvoerlegging van deze beslissing alsnog imminent wordt, heeft hij de mogelijkheid om met toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van het schorsingsverzoek te vragen. Hij kan op deze wijze zijn rechten vrijwaren, waaronder zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals dit onder meer wordt beschermd in artikel 13 van het EVRM. Hij kan dus ten gepaste tijde, en indien een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alsnog wordt overwogen, nog steeds in uiterst dringende noodzakelijkheid opkomen ter verdediging van de door hem aangevoerde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM bij een eventuele verwijdering naar Eritrea. Er blijkt niet dat deze procedure niet in redelijkheid mogelijk is voor verzoeker, in de thans voorliggende situatie waarbij hij met huidig arrest uitdrukkelijk wordt gewezen op deze mogelijkheid en waar hij thans in België wordt bijgestaan door een raadsman

met een zekere kennis van de procedures voor de Raad, zoals dit voldoende blijkt uit het voorliggende verzoekschrift.

De Raad wijst, ten overvloede, nog op het volgende.

Artikel 24 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.

1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

De hits in de Eurodac-databank leren dat verzoeker reeds asielaanvragen indiende in Duitsland en Zwitserland. Over het verloop of de uitkomst van deze procedures leren de stukken van het administratief dossier niets. Verweerder heeft op 29 mei 2018 een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening, en gaat dus blijkbaar zelf uit van een nog hangend asielverzoek in dit land. Aanwijzingen van het tegendeel liggen niet voor. Verzoeker wijst er nog op dat het verzoek tot terugname niet tijdig is ingediend. Zelfs voor zover hij hierin kan worden gevolgd, wijst de Raad erop dat in deze situatie België – overeenkomstig het lid 3 van artikel 24 van de Dublin III-verordening – verzoeker de gelegenheid dient te geven een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker kan dan zijn verzoek in België zien behandeld.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

3.2.3. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS